

Matouš 3:13-17 ¹³Tehdy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn. ¹⁴Ale Jan se mu v tom snažil zabránit a říkal: “Já bych měl [potřeboval] být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?” ¹⁵Ježíš mu odpověděl: “Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.” On ho tedy nechal. ¹⁶Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se [mu] nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. ¹⁷A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: “Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.”

DA – Touha věků 110.1 Když Ježíš přišel, aby se nechal pokřtít, Jan v Něm rozpoznal čistotu charakteru, kterou nikdy předtím u žádného člověka nepoznal. Ježíš vzbuzoval úctu a vyzařovala z Něj svatost. Mezi zástupy u Jordánu slýchal Křtitel o hrozných zločinech a setkával se s lidmi zatíženými mnoha hříchy. Nikdy však neviděl člověka, z něhož by vyzařovalo božství. Vše bylo v souladu s tím, co bylo Janovi o Mesiáši zjeveno. Přesto se Ježíšově žádosti zdráhal vyhovět. Jak může on, hříšník, pokřtít Bezhríšného? A proč by se měl Ten, který nepotřeboval žádné pokání, podrobovat obřadu, který je spojen s vyznáním viny a očištěním? ... (srv. TV 64.4)

DA – Touha věků 111.2 ... Ježíš nepřijal křest jako vyznání své vlastní viny. Ztotožnil se s hříšníky, šel cestou, kterou máme jít my a dělal to, co máme dělat my. Je nám příkladem i v tom, že po křtu trpělivě snášel veškeré utrpení, které s sebou život přinášel. (srv. TV 65.1)

DA – Touha věků 111.3 Když vystoupil z vody na břeh, sklonil se k modlitbě. Začínalo nové, velmi důležité období Jeho života. Otvíralo se před Ním širší pole působnosti a čekal Ho velký životní boj. Byl knížetem pokoje, Jeho příchod však bude jako tasení meče. Království, které přinášel, bylo úplně jiné, než si Židé přáli. Ježíš byl základem celého obřadního systému i společensko-ekonomického uspořádání Izraele, a přesto se na Něho Židé budou dívat jako na nepřítele a rozvraceče. Kristus, který vyhlásil zákon na Sínaji, bude odsouzen jako zločinec. Ten, který přišel zlomit moc satana, bude lidmi označen za Belzebuba. Nikdo na zemi Ho nepochopí a po celou dobu své služby bude muset zůstat sám. Ani matka a bratři za Jeho života neporozuměli Jeho poslání. Dokonce ani Jeho učedníci Ho nepochopili. Přebýval ve věčném světle, byl jedno s Bohem, ale život na zemi bude muset prožít osamocen. (srv. TV 65.2)

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhríšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

DA – Touha věků 111.6 Když Spasitel vylévá Otci své nitro na modlitbě, Jeho pohled jako by pronikal nebesy. Dobře ví, jak hřích zatvrdil lidská srdce a jak těžké pro ně bude pochopit Jeho poslání a přijmout dar spasení. Prosí Otce o sílu, aby mohl překonat jejich nedůvěru, přetrhat pouta, kterými je satan svázal, a přemoci nepřítele v jejich prospěch. Prosí o důkaz toho, že Bůh přijímá lidstvo v osobě svého Syna. (srv. TV 65.5)

DA – Touha věků 112.1 Takovou modlitbu andělé nikdy předtím neslyšeli. Chtěli by okamžitě sestoupit a přinést svému milovanému Veliteli poselství ujištění a povzbuzení. Ale Otec odpoví na prosbu svého Syna sám. Přímou z trůnu vysílá paprsky své slávy. Nebesa se otevírají a na Spasitelovu hlavu se snáší jasné světlo v podobě holubice, která je výstižným symbolem tichého a pokorného Ježíše. (srv. TV 65.6)

DA – Touha věků 112.2 Kromě Jana postřehlo nebeské zjevení jen několik lidí z obrovského zástupu, který se u Jordánu sešel. Sláva Boží přítomnosti však spočinula na všech shromážděných. Lidé tiše stáli a upřeně hleděli na Krista. Byl zaplaven světlem, které od nepaměti obklopuje Boží trůn. Jeho tvář obrácená k nebi zářila takovou vznešeností, s jakou se u člověka ještě nikdy předtím nesetkali. Z otevřeného nebe zazněl hlas: **Lukáš 3,22** *“Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.”* (srv. TV 65.7)

DA – Touha věků 112.3 Tato slova povzbuzení měla probudit víru v lidech, kteří celou událost sledovali, a zároveň posílit Spasitele v Jeho poslání. Přestože na Krista byly vloženy hříchy celého světa, přestože se ponížil a vzal na sebe naši padlou přirozenost, hlas z nebe o Něk prohlásil, že je Synem Věčného. (srv. TV 66.1)

DA – Touha věků 112.4 Když Jan viděl Ježíše, jak se pokorně sklání a se slzami v očích prosí Otce, aby se k němu přiznal, byl hluboce dojat. Z nebe se ozval hlas, Ježíše obestřela Boží sláva a Jan pochopil, že Bohem zaslíbené znamení se naplnilo. Uvědomil si, že pokřtil Vykupitele světa. Sestoupil na něho Duch svatý, Jan ukázal na Ježíše a zvolal: **Jan 1,29** *“Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.”* (srv. TV 66.2)

DA – Touha věků 116.2 Mezi svědky Spasitelova křtu byl také satan. Viděl, jak Otcova sláva sestoupila na Syna. Slyšel Jehovův hlas, který potvrdil Ježíšovo božství. Od chvíle, kdy Adam zhřešil, bylo lidstvo připraveno o přímé spojení s Bohem. Společenství mezi nebem a zemí bylo možné jen prostřednictvím Krista. Nyní však, když Ježíš přišel *“v podobnosti těla hříchu”* (**Římanům 8,3**), promluvil sám Otec. Dříve hovořil s lidmi prostřednictvím Krista, nyní k nim promluvil v Kristu. Satan doufal, že zlo je Bohu natolik odporné, že nebe a země zůstanou navždy odloučeny. Nyní však bylo zjevné, že spojení mezi Bohem a člověkem bylo obnoveno. (srv. TV 69.3)

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)